Джонатан Суифт

Пътешествията на ГЪЛИВЪР

НАРОДНА КУЛТУРА

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ПЪТУВАНЕ ДО СТРАНАТА НА ХОИНЪМИТЕ

ГЛАВА I

Авторът тръгва на път като капитан на кораб. Моряците правят заговор срещу него, държат го дълго време затворен в каютата му и го оставят на непознат бряг. Той потегля към вътрешността на страната. Описание на яхусите, чудновати животни. Авторът среща двама хоинъми

Живях у дома с жена си и децата си около пет месеца, щастлив и доволен, но човек никога не се научава да разбира кога му е добре. Оставих горката си жена бременна и приех едно много изгодно предложение — да стана капитан на „Адвенчър“, солиден търговски кораб от 350 тона. Тъй като бях вещ в мореплаването, а ми беше омръзнало да бъда корабен лекар, занятие, което обаче при случаи можех да упражнявам, взех на

борда един опитен млад мъж, лекар по професия, на име Робърт Пюрфой. Отплувахме от Портсмът на седми септември 1710 година; на четиринадесети в Тенариф[1] срещнахме капитан Пекок от Бристъл, на път за залива Кампече[2], да сече тропически дървета, от които добиват черна боя. На шестнадесети ни раздели буря; след завръщането си научих, че корабът му потънал и никой не се спасил освен един каютен прислужник. Капитанът беше честен човек и добър моряк, но прекалено самонадеян, което и стана причина да загине — както е бивало и с други. Защото, ако беше следвал съветите ми, можеше и сега да си е жив и здрав сред семейството си, както съм и аз.

Неколцина от моряците ми умряха на кораба от морска треска, затова в Барбадос и в Подветрените острови, където спрях по нареждане на търговците, на чиято служба бях, се принудих да набера други моряци, за

което скоро след това имах твърде сериозни основания да се разкайвам; защото впоследствие открих, че повечето от тях са пирати. На кораба имах петдесет моряци; бях получил нареждане да търгувам с индианците в Южните морета и ако-успея, да направя някои открития. Мошениците, които бях наел, подмамили другите ми моряци и всички скроили заговор да завладеят кораба и да ме пленят; така и направиха една сутрин — втурнаха се в каютата ми, вързаха ми и ръцете и краката и ме заплашиха, че само да мръдна, и ще ме хвърлят в морето. Казах им, че съм техен пленник и им се подчинявам. Накараха ме да се закълна, че ще удържа думата си, а след това отвързаха въжето, но завързаха единия ми крак с верига за леглото; и пред вратата ми поставиха часовой със заредена пушка, като му заповядаха да ме застреля, ако опитам да се освободя. Пращаха ми храна и питие и сами поеха управлението на кораба. Намерението им беше да станат

пирати и да плячкосват испанските кораби, което не можели да сторят, преди да си намерят достатъчно съдружници. Но решили първо да продадат стоките на кораба и тогава да отидат в Мадагаскар, та да наемат моряци, тъй като още няколко души умрели, откакто бях пленен. Пътувахме много седмици и те търгуваха с индианците; но не знам каква посока са поели, защото ме държаха постоянно затворен в каютата и не очаквах нищо, освен да ме убият, както често ме заплашваха.

На девети май 1711 година един моряк, на име Джеймз Уелч, слезе при мен в каютата и ми каза, че имал нареждане от капитана да ме остави на брега. Увещавах го да не прави това, но напразно; той дори не искаше да ми каже кой е новият им капитан. Насила ме поставиха в голямата лодка, като ми позволиха да си облека най-хубавия костюм, който беше почти нов, и да взема със себе си малък вързоп с бельо, но никакво оръжие